

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

er højaktuelt i samme øjeblik, man drøfter spørgsmålet om et frit, selvstændigt Tyskland. Det er ikke uvirkelighed, men det er realiteter, det drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Kristen Amby: Jeg tror alligevel, at vi på mange måder har nærmet os til hinanden. Jeg hørte, og det er jeg glad for, at det ærede medlem sagde, at man måtte gå ud fra, hvis der skal være mening i disse firemagtsforhandlinger, at de måtte have videre sigte. Det er jeg enig i, og derfor ønsker Danmark også disse forhandlinger.

Det ærede medlem spurgte mig direkte, om jeg ikke troede, at et oprustet Tyskland kunne være en fare for freden. Jo, og jeg sagde også i går, at selvom jeg bød disse bebudede firemagtsforhandlinger velkommen, ville det ikke ske uden ængstelse; der var to muligheder, som jeg nævnte, enten at Rusland foreslår et selvstændigt Tyskland med egen hær, hvilket kunne få de og de konsekvenser, som enhver dansk føler det vil kunne få, eller det kunne på den anden side betyde det, som det ærede medlem var inde på, at man kunne skabe en situation, hvorved kupforsøg o. s. v. helt kunne ændre det politiske billede.

Det ærede medlem erklærede, at man må gå ud fra, at der kommer videregående forhandlinger, men den højtærede udenrigsminister sagde jo netop i sit indlæg i går, at han var enig i, at hvis en sådan situation forelå, var der mening i at tale om et afrustet Tyskland; men den foreligger ikke i dag, og det er den situation, som foreligger i dag, vi bør tage stilling til. Samtidig går vi selvfølgelig ud fra, at skal der være verdenspolitisk mening i denne firemagtsforhandling, skal den ikke blot dreje sig om en tysk valglov, men tage videre sigte på alle de problemer, der har medført den spændte verdenssituation, og så kan dette spørgsmål også ses i sin rette sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jørgensen (Lejre): Når jeg mener, det er så afgørende, at forhandlingerne om Tyskland kommer i gang, før Vesttysklands oprustning er en kendsgerning, er det netop, fordi jeg tror, der på nuværende tidspunkt

åbner sig visse muligheder for en afspænding, som rækker langt ud over spørgsmålet om Tyskland. Når vi tror det, hvorfor så stå her og fastslå som noget omtrent sikkert, at den eneste mulighed, der ikke kan tænkes, er et afrustet og neutralt Tyskland. Hvorfor fastholde dette standpunkt? Den mulighed er lige så sandsynlig, efter al fornuft mere sandsynlig end et nationalt, militært Tyskland. En tilslutning til en af magtgrupperne kan ikke forventes at ligge indenfor mulighedernes grænse, hvis der skal opnås forlig mellem stormagterne om Tyskland i denne situation.

Viggo Starcke: Den forhandling, der her har været ført om Tysklands forhold, har den største betydning for Europa og derigennem også for Danmark. Jeg kan give min tilslutning til de ønsker, der har været fremme om en firemagtskonference, og til ønskerne om, at der kan komme noget godt ud deraf. Jeg vil ikke skjule, at jeg synes, denne diskussion i nogen grad har båret præg af at være en strid om kejserens skæg, og man kunne have ønsket, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), som klipper så ivrigt i luften med sin saks, havde ejendomsret over kejserens skæg, så at han kunne forme det, som han ønskede, men det har det ærede medlem ikke.

Ruslands forslag er interessant, men vi må ikke lukke øjnene for, at hvis Ruslands forslag, således som det er formet, indeholder planer, som Rusland på forhånd ved, at de vestlige magter ikke kan tiltræde, så kommer Rusland med det for derved at placere sig i en stilling, hvor det ligesom kan indkassere en sympati fra Tyskland, særlig den vesttyske del af befolkningen, og fremstille de vestlige magter som nogle magter, der ikke er Tyskland venligt sindet.

Jeg ville ønske, at det projekt, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) var tilhænger af, kunne realiseres; men hvis det ærede medlem havde magt til at realisere det isoleret i dag, så kan jeg ikke se andet end, at det i høj grad ville blive hilst velkommen af Sovjetrusland og være i Sovjetruslands interesse.

De rustningsbyrder, som den vestlige verden må bære i dag, er der ingen der er glade for, hverken det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) eller jeg,